

Innemisse ausussest.

Kuis saur om innemisse auw !
 Sest laula, kitta minna.
 Kuis tark, o Loja, om se nõuw,
 Mes awwaldat mull' sinna!
 Ma olle kül se ilma põrm,
 Ent sisiki teep mo sinno arm
 So ommateses nink latses.

2. Ei luust nink lihhast olle sa
 Mo ainult kokkopandnu;
 Sa ollet omma palgega
 Mull' kõrget ausust andnu.
 Mo sissen ellap sinno waim,
 Sest olle minna taiwa hõim;
 Mo määrt om sinno õnsus.

3. Sa teit mull' somust paljo hääd
 Nink kannit essa-hole;
 Sa üllendasit minno pääd
 Siist ma päält taiwa pole.
 Se näutap: sääl om essa-ma;

Heng, wöötta sinna üllenda
 Kik möttid, ihkamissi.

4. Ma sai sult tundmist, mõistust, meest,
 So tekku tähhel' panda,
 Nink sinno heldussest ka feest,
 Sull' tenno, fittust anda.
 Ma sega õnne kuluta,
 Ka omma hädda ilmuta,
 So palle, höika appi.

5. So arm and mulle silma-wet,
 Kik wallo kostotada,
 Kui mull' siin ello foormas lät,
 Mo sband kostotada.
 Ma sega rõmo tunnistा,
 Nink omma welle õnnista,
 Ja sinno heldust tunne.

6. Mo ülemb ausus om se heng,
 Ke sult om mulle antu; —
 Se om so waimo ellaw hõng,
 Mo iho sisse pantu.
 Se teep sen maitsen korjussen
 Nink ello rässen orjussen
 Mo taiwa koddanikkus.

7. Se waim and mulle tarkust, tääl
 So surust ärranõuda,
 Weel täiwembast so tutta sääl,